

ПОСРЪЩАНЕ

Дѣдо Юрданъ седѣше върху отъркана овнешка кожа край старата корубеста черница, чукаше съ бастунчето си две-три керемидени кжсчета, и мислѣше.

— Какви времена! — казваше си той и въ паметъта му хлуйваха спомени, нижеха се като зърна на броеница и показваха колко много се е измѣнилъ свѣтътъ, хората, а и той самия. Петъ войни бѣше преживѣлъ, а — идела и шестата, както казваха... Ще доживѣе ли и до нея?..

Отъ хармана дойде двегодишното първаче на Данка. на внука му, сѣдна до него и го задържа :

— Тя-тя ту-па! — отчетливо изговаряше сричкитѣ то и сочеше съ малкото си прѣстче нѣйде неопределено

Старецътъ го погали по главичката и сѣкашъ се стрѣсна. Тамъ, на харманитѣ, сбрани до плетищата край разпрострѣнитѣ оронени царевици, женитѣ пакъ сж приказвали за арестуванитѣ, пакъ сж пуцали лоши слухове и после сами сж се плашили отъ тѣхъ... Данка искали да искарать главатаръ на всички комунисти отъ селото, та за това него най-лошо пердашили... И въ вестникъ било писано — днесъ при стареца идва Маринъ, мжжътъ на голѣмата му внучка. Каза му, ужъ да го успокои — нѣкои хора били се заели съ тая